

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Krajská správa a údržba silnic Karlovarského kraje, příspěvková organizace**, se sídlem Chebská 282, Sokolov, zastoupená JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem U Trezorky 921/2, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. MMR-93862/2021-26, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2024, č. j. 3 A 66/2022-147,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný jako poskytovatel dotace poskytnul žalobkyni dotaci z Integrovaného regionálního operačního programu na projekt „II/230 Silniční obchvat Mariánské Lázně“. Následně byla žalobkyně rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) z ledna 2021 uznána odpovědnou za spáchání přestupku při zadávání veřejné zakázky. Nevyloučila totiž v otevřeném řízení dodavatele, který řádně neprokázal splnění kritéria technické kvalifikace.

[2] Z důvodu porušení podmínek Řídící orgán Integrovaného regionálního operačního programu rozhodl opatřením m. j. o zkrácení celkových způsobilých výdajů v žádosti o platbu č. 3 za etapy č. 1 až 3, přičemž výši finanční opravy stanovil na 10 % z poskytnuté

podpory. Proti tomuto opatření podala žalobkyně námitky. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím potvrdil podstatu shledaného pochybení i jeho právní kvalifikaci, pouze snížil stanovenou výši finanční opravy z 10 % z částky poskytnuté podpory na dotčenou veřejnou zakázku na 5 %, tj. 4.353.768,29 Kč. Ostatní žalovaným provedené korekce opatření nejsou pro tuto věc podstatné.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou Městský soud v Praze (městský soud) zamítl. Podle městského soudu žalobkyně nedodržela § 48 odst. 8 ve spojení s § 48 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (ve znění od 1. 10. 2016 do 15. 7. 2023; ZZVZ). Žalovaný byl pravomocným rozhodnutím ÚOHS ve věci přestupku vázán v otázce shledaného porušení ZZVZ, sám si ale musel posoudit, zda takové pochybení odůvodňuje i nevyplacení dotace ve smyslu § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), tj. finanční opravu.

[4] Výše uložené finanční opravy nebyla nepřiměřená. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74, bod 36, městský soud uvedl, že sazebník, dle kterého byla žalobkyni stanovena finanční oprava, sám o sobě naplňuje požadavek přiměřenosti. Na tom nic nemění argument žalobkyně, že jí byla finanční oprava stanovena v rámci tzv. zbytkové kategorie, u které není přesně a konkrétně uvedený popis případu, takže není kazuistická a nezaručuje přiměřenou individualizaci sazby. Závažnost takové kategorie je vymezena již jen tím, že zahrnuje případy, které nespádají pod jiné body sazebníku. U této kategorie navíc existovaly snížené sazby, které umožňovaly při určení výše finanční opravy přihlédnout k závažnosti a důsledkům konkrétního porušení. Odůvodnění žalovaného o závažnosti porušení shledal městský soud dostatečným. Žalobkyně přitom v žalobě nebrojila proti konkrétním závěrům žalovaného o závažnosti a povaze daného pochybení, pouze obecně namítala, že měly být zohledněny závažnost, důvody a okolnosti případu. Těmto požadavkům žalovaný dostál.

[5] Městský soud se neztotožnil ani s odkazem žalobkyně na disproporci mezi výší uložené pokuty v rámci řízení o přestupku vedeného ÚOHS (50.000 Kč) a výší finanční opravy za porušení dotačních podmínek. Účel těchto dvou řízení je odlišný, přičemž žalovaný respektoval závěry ÚOHS o menší závažnosti pochybení žalobkyně, což zohlednil snížením uložené opravy z 10 % na výsledných 5 %.

II. Argumentace účastníků řízení

Kasační stížnost žalobkyně

[6] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Ve své kasační stížnosti výslovně napadá pouze posouzení městského soudu týkající se přiměřenosti finanční opravy, a tomu odpovídá i rozsah rekapitulace jeho závěrů v tomto rozsudku.

[7] Stěžovatelka je přesvědčena, že zbytková kategorie v sazebníku finančních oprav nesplňuje požadavky rozsudku NSS č. j. 2 Afs 192/2018-74 na poměrně velkou kazuističnost jednotlivých případů možného porušení, které zaručují přiměřenou individualizaci sazby

pokračování

výše opravy vzhledem ke konkrétnímu jednání příjemce dotace. U zbytkové kategorie není přesně a konkrétně uvedený popis případu, a proto není kazuistická a nezaručuje individualizaci sazby. Konstatování městského soudu, že závažnost této kategorie je vymezena již jen tím, že jsou zde zahrnuty případy, které nespádají pod jiné body sazebníku, je dle stěžovatelky nepřezkoumatelné.

[8] Rozdělení finančních oprav na 5 %, 10 % a 25 % není z hlediska požadavku na přiměřenost opravy ve vztahu k pochybení dostačující. Poskytovatel dotace na tomto základě nemůže uložit finanční opravu nižší než 5 %, a to ani kdyby zásada přiměřenosti v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, takové snížení odůvodňovala. Sám žalovaný přitom ve svém rozhodnutí uznal, že pochybení stěžovatelky je spíše administrativního charakteru a lze jej považovat za méně závažné. Jak zároveň vyplývá z rozsudku NSS ze dne 16. 2. 2021, č. j. 10 Afs 38/2019-29, individuální okolnosti případu mohou odůvodnit ještě další snížení odvodu, zejména vzhledem k malé závažnosti porušení povinnosti, nenarušení účelu, ke kterému byl příspěvek poskytnut atd.

[9] Individuální okolností je v tomto případě nutnost užití principu *in dubio pro libertate*, případně *in dubio mitius*. Porušení ZZVZ, ke kterému dospěl ÚOHS, jehož rozhodnutím je v tomto směru žalovaný vázán, totiž spočívá v tom, že stěžovatelka užila odlišného výkladu § 83 odst. 2 ZZVZ (ve znění účinném do 15. 7. 2023) než ÚOHS. Oba výklady jsou však podle ní obhajitelné veškerými v úvahu připadajícími výkladovými metodami.

[10] Podle stěžovatelky nelze rozumně dovodit, že aplikace § 83 odst. 2 věty druhé ZZVZ, týkající se prokazování kritérií kvalifikace poddodavatelem, znemožní použití právní domněnky podle § 83 odst. 2 věty první ZZVZ. Této nejasné situace si byl vědom i zákonodárce, neboť § 83 odst. 2 ZZVZ s účinností od 16. 7. 2023 novelizoval zákonem č. 166/2023 Sb., a vzájemné vztahy výše uvedených pravidel vyjasnil. Pokud však stěžovatelka v době novele předcházející chápala toto ustanovení odlišně, jednalo se o zcela legitimní výklad. Výkladem tohoto ustanovení se doposud nezabývaly žádné správní soudy, není proto k dispozici žádná jednotná judikatura.

[11] Z nabídky vybraného dodavatele vyplynulo, že za něj prokazuje kompletní technickou kvalifikaci poddodavatel FIRESTA-Fišer, rekonstrukce, stavby, a. s. (FIRESTA-Fišer), přičemž jejich smlouva o smlouvě budoucí obsahuje společnou a nerozdílnou odpovědnost poddodavatele FIRESTA-Fišer a dodavatele za plnění veřejné zakázky. S ohledem na vymezení předmětu smlouvy (provedení stavebních prací dle technické kvalifikace) a vzhledem ke všem okolnostem a údajům obsaženým v nabídce bylo zřejmé, že poddodavatel FIRESTA-Fišer bude realizovat všechny stavební práce s výjimkou těch, které by měly být na základě údajů v nabídce realizovány poddodavatelem STAMOZA. Stěžovatelka tak již nemusela zkoumat, zda jde o rozsah prací nejméně takový, v jakém má být kvalifikace určitého obsahu prokazována, neboť dle jejího výkladu platila právní domněnka podle § 83 odst. 2 věty první ZZVZ.

[12] Proto ani nejnižší pevná sazba finanční opravy 5 % uložená v rámci zbytkové kategorie bez bližšího určení skutkové podstaty porušení ZZVZ v nynějším případě nezohledňuje závažnost a důsledky konkrétního porušení právního předpisu.

Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu, jež považoval za přezkoumatelné. Stěžovatelka spáchala přestupek, když nevyloučila vybraného dodavatele z účasti v zadávacím řízení, přestože tento dodavatel neprokázal splnění kritéria technické kvalifikace podle § 79 odst. 2 písm. a) ZZVZ požadované stěžovatelkou. Vybraný dodavatel prokazoval splnění části technické kvalifikace poddodavatelem, ale nepředložil písemný závazek poddodavatele, z jehož obsahu by vyplývalo, které konkrétní stavební práce či služby, ke kterým se prokazované kritérium technické kvalifikace vztahuje, bude tento poddodavatel vykonávat. Tímto postupem došlo k ovlivnění výběru dodavatele a narušení hospodářské soutěže. Žalovaný i přes snížení finanční opravy z 10 % na 5 % nemohl odhlédnout od skutečnosti, že došlo k jednoznačnému porušení ZZVZ s nepochybným vlivem na hospodářskou soutěž, když v důsledku pochybení stěžovatelky plnil veřejnou zakázku dodavatel, který měl být ze zadávacího řízení vyloučen.

[14] Žalovaný nesouhlasí s možností aplikovat zásadu *in dubio pro libertate*, neboť zde neexistují dva rovnocenné výklady § 83 odst. 2 ZZVZ. Již z jazykového výkladu je zřejmé, že věta druhá § 83 odst. 2 ZZVZ za použití pojmu „však“ jednoznačně deklaruje, že upravuje situaci novou a odlišnou od situace dle věty první téhož ustanovení. S tímto výkladem se ztotožňuje i odborná literatura. Z ní také vyplývá, že úmyslem zákonodárce při formulaci § 83 odst. 2 věty druhé ZZVZ bylo výslovné zakotvení povinnosti poddodavatele reálně participovat na plnění veřejné zakázky, resp. její konkrétní části, pokud za dodavatele prokazuje tzv. reference či odbornost osob. Ani pozdější novelizace tohoto ustanovení neznamena, že by dřívější verze připouštěla více rovnocenných výkladů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

Námítka nepřezkoumatelnosti

[17] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelným dílčí závěr městského soudu, podle kterého je závažnost zbytkové kategorie vymezena již jen tím, že jsou zde zahrnuty případy, které nespádají pod jiné body sazebníku.

[18] Podle NSS ovšem nelze námitku nepřezkoumatelnosti (úspěšně) vznášet pokaždé, když se účastníkovi zdá napadené rozhodnutí příliš stručné nebo se mu dokonce jen nelíbí způsob jeho odůvodnění. Judikatura NSS vyhrazuje tuto vadu jen pro skutečně závažné případy, kdy odůvodnění rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které brání jeho věcnému posouzení. Nepřezkoumatelnost nezpůsobuje, pokud se soud nebo správní orgán sice podrobně nevypořádá s každou dílčí námitkou, ale odpovědi na ně vychází z ucelené argumentace a účastníkovi se dostane vysvětlení, proč jeho argumentace jako celek není správná (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29).

pokračování

[19] Odůvodnění městského soudu je v této části sice kusé, nicméně nepřezkoumatelné není. Je z něj patrné, jakou úvahu při posouzení vztahu závažnosti namítaného porušení právního předpisu a určité kategorie městský soud provedl a tuto úvahu lze přezkoumat. Určení závažnosti jednání již pouhou klasifikací, tedy zařazením do položky určitého výčtu (pro niž jsou stanoveny opravy), je argumentem, se kterým se dá věcně polemizovat, a který lze tím pádem i přezkoumat. Skutečnost, že stěžovatelka s takovým posouzením nesouhlasí, ještě nezakládá jeho nepřezkoumatelnost.

Požadavky judikatury NSS na přiměřenost finanční opravy

[20] Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 25. 6. 2024, č. j. 5 Afs 177/2022-51, bod 41, princip přiměřenosti následků porušení dotačních podmínek prostupuje celým dotačním právem bez ohledu na zákon, na jehož základě byla dotace poskytnuta (malá či velká rozpočtová pravidla), či na konkrétní způsob uplatnění takových následků (odvod za porušení rozpočtové kázně či odepření proplacení dotace nazývané také „finanční korekce“).

[21] V rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 1 Afs 331/2024-34, bod 27, NSS shrnul, že judikatura zásadně považuje za přiměřené sazby stanovené běžně za konkrétně vymezená pochybení příjemců dotací v sazebnících finančních oprav k tomu určených (viz např. rozsudky ze dne 7. 7. 2023, č. j. 10 Afs 271/2021-36, a ze dne 26. 7. 2023, č. j. 6 Afs 135/2022-27), a pokud připustila možnost, resp. povinnost správních orgánů stanovit sankci (v širším smyslu) ve výši odlišné od té, kterou určil pro dané pochybení poskytovatel dotace, šlo o zvláštní případy se specifickými skutkovými okolnostmi. Obecně však již podřazení pod konkrétní finanční opravu dle poměrně kazuistického sazebníku naplňuje zásadu přiměřenosti (kromě již citovaných rozsudků srov. také rozsudky ze dne 5. 3. 2024, č. j. 6 Afs 4/2023-80, a ze dne 5. 3. 2024, č. j. 6 Afs 23/2023-81, či ze dne 31. 5. 2024, č. j. 3 Afs 300/2022-44).

[22] Jak také uvádí NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2025, č. j. 8 Afs 76/2024-40, bodě 16, postupuje-li správní orgán dle sazeb obsažených v sazebníku, které již samy o sobě naplňují požadavek na nezbytnou přiměřenost a zaručují individualizaci sazby na konkrétní jednání příjemce dotace, a zároveň je možno tyto sazby odstupňované dle závažnosti jednání považovat nikoli za excesivní a svévolné, nemá být úkolem správních soudů, aby do tohoto uvážení zasahovaly. K zásahu ze strany správních soudů by mělo docházet pouze v případě zjištění, že došlo k uložení odvodu ve výši zjevně nepřiměřené, excesivní a svévolné. S ohledem na povahu porušení, u nichž je sazba stanovena přesnou procentuální sazbou, není správní orgán povinen sám uměle vytvářet a domýšlet množinu důvodů, pro které se od doporučené pevné sazby neodchýlil, ale má tak činit především v návaznosti na argumentaci a konkrétní důvody uplatněné příjemcem dotace.

Posouzení přiměřenosti finanční opravy

[23] Ve vztahu k výše uvedené úvaze městského soudu o závažnosti namítaného porušení ZZVZ kasační soud doplňuje, že podmínkou pro zařazení konkrétního pochybení do zbytkové či „sběrné“ kategorie je skutečnost, že porušení ZZVZ neuvedené v jiných kategoriích mělo nebo mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Všechna pravidla pro čerpání veřejné podpory mají svůj význam a je třeba trvat na jejich dodržování. Současné

přirozeně nelze dopředu postihnout a podrobně popsat všechny myslitelné situace, které mohou v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek nastat. Proto je opodstatněná existence i určité „sběrné“ kategorie porušení ZZVZ doplňující ty položky, které jsou charakterizovány typovým popisem pochybení. Právě podmínka alespoň potenciálního vlivu na výběr nejvhodnější nabídky je pro posouzení dostatečné kazuističnosti a závažnosti pochybení stěžejní, neboť z této zbytkové kategorie nečiní neomezený prostor pro zařazení jakéhokoli, byť sebemenšího a bezvýznamného porušení právního předpisu mezi ta, která se postihují.

[24] Nutno přitom dodat, že i méně závažné porušení ZZVZ mající v důsledku alespoň potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky, stále představuje zásah do významných principů ZZVZ, i když se může jednat o pochybení administrativního charakteru bez záměru obcházet či přímo ignorovat zákonná pravidla.

[25] Pokud stěžovatelka porušila ZZVZ tak, že nevyřadila dodavatele, který nesplňoval závazné podmínky, v konečném důsledku nedošlo k výběru nejvhodnější nabídky, tedy nabídky učiněné v souladu s ZZVZ. Tento výklad je v souladu s judikaturou NSS, podle níž ve vztahu k posouzení vlivu na výběr nejvhodnější nabídky není třeba prokazovat existenci konkrétního dodavatele, který – nebýt pochybení zadavatele – by se býval zadávacího řízení zúčastnil a mohl podat výhodnější nabídku. Postačí učinit kvalifikovanou úvahu, z níž bude logickým a srozumitelným způsobem vyplývat, proč v důsledku pochybení zadavatele mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tj. k ohrožení soutěže o veřejnou zakázku (rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2024, č. j. 9 Afs 114/2024-45, bod 15 a tam citovaná judikatura).

[26] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že ve vztahu k porušení ZZVZ stěžovatelkou tak nelze dospět k závěru, že sazba 5 % finanční opravy by byla zjevně nepřiměřená, excesivní či svévolná.

[27] Na tomto závěru nic nemění ani argument stěžovatelky o existenci individuálních okolností odůvodňujících snížení finanční opravy pod sazbu stanovenou sazebníkem. Stěžovatelka argumentuje, že pochybila z důvodu nejasné právní úpravy, přičemž její výklad byl stejně legitimní jako výklad ÚOHS (resp. že k výkladu užitému ÚOHS nelze dospět žádnými rozumnými výkladovými metodami).

[28] Před samotným posouzením této otázky NSS podotýká, že nepovažuje tuto argumentaci za nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Ač takto podrobně stěžovatelka ve vztahu k posouzení přiměřenosti finanční opravy v žalobě neargumentovala, jednak uvedla i v části napadající přiměřenost finanční opravy alespoň obecně argument, že byl její postup zatížen vadou spočívající v nejednoznačném výkladu právní normy, jednak stejným způsobem argumentovala v rámci bodu, jímž zpochybňovala, že ZZVZ porušila. Otázky porušení ZZVZ a jeho závažnosti, resp. jednoznačnosti stanoveného pravidla, jsou přitom natolik propojené, že by bylo neúnosně formalistické nyní argumentaci stěžovatelky považovat za nepřijatelnou. Ostatně nelze odhlédnout od smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., kterým je zajistit, aby se NSS nemusel pravidelně zabývat právními otázkami, k nimž nedostal možnost vyjádřit se krajský soud (nález Ústavního soudu ze dne 19. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS 3997/19-2, 101/2020 USn., bod 78). Městský soud přitom dostal příležitost jednak se vyjádřit obecně ke správnosti výkladu § 83 odst. 2 ZZVZ (čehož i využil), jednak

pokračování

zohlednit, zda tvrzená nejednoznačnost výkladu neodůvodní závěr o nepřiměřenosti finanční opravy.

[29] Podle § 83 ZZVZ v rozhodném znění *[d]odavatel může prokázat určitou část ekonomické kvalifikace, technické kvalifikace nebo profesní způsobilosti s výjimkou kritéria podle § 77 odst. 1 požadované zadavatelem prostřednictvím jiných osob. Dodavatel je v takovém případě povinen zadavateli předložit a) doklady prokazující splnění profesní způsobilosti podle § 77 odst. 1 jinou osobou, b) doklady prokazující splnění chybějící části kvalifikace prostřednictvím jiné osoby, c) doklady o splnění základní způsobilosti podle § 74 jinou osobou a d) písemný závazek jiné osoby k poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky nebo k poskytnutí věcí nebo práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, a to alespoň v rozsahu, v jakém jiná osoba prokázala kvalifikaci za dodavatele (odst. 1). Má se za to, že požadavek podle odstavce 1 písm. d) je splněn, pokud obsahem písemného závazku jiné osoby je společná a nerozdílná odpovědnost této osoby za plnění veřejné zakázky společně s dodavatelem. Prokazuje-li však dodavatel prostřednictvím jiné osoby kvalifikaci a předkládá doklady podle § 79 odst. 2 písm. a), b) nebo d) vztahující se k takové osobě, musí dokument podle odstavce 1 písm. d) obsahovat závazek, že jiná osoba bude vykonávat stavební práce či služby, ke kterým se prokazované kritérium kvalifikace vztahuje (odst. 2). Zadavatel může v zadávací dokumentaci požadovat, aby dodavatel a jiná osoba, jejímž prostřednictvím dodavatel prokazuje ekonomickou kvalifikaci podle § 78, nesli společnou a nerozdílnou odpovědnost za plnění veřejné zakázky (odst. 3).*

[30] Jak správně namítá žalovaný, a i podle NSS již z jazykového výkladu vyplývá, že aplikace § 83 odst. 2 věty druhé ZZVZ zamezuje aplikaci věty první, a to pomocí použití slova „však“. To potvrzuje i výklad teleologický, neboť při zachování účinku věty první, která považuje požadavky dle odst. 1 písm. d) za splněné, by věta druhá, která klade na dokument dle odst. 1 písm. d) zvláštní požadavky, ztrácela svůj smysl. I kdyby dodavatel prokazoval kvalifikaci prostřednictvím jiné osoby a předkládal doklady podle § 79 odst. 2 písm. a), b) nebo d) ZZVZ, bez ohledu na pravidlo ve větě druhé by stále stačilo naplnění věty první.

[31] Ani důvodová zpráva k zákonu č. 166/2023 Sb. citovaná stěžovatelkou na tomto závěru nic nemění. I když se zákonodárce rozhodne určité ustanovení přeformulovat s cílem učinit jej přehlednějším (zde zprehlednit vztah obou pravidel), bez dalšího to neznamená, že doposud bylo významně nejasné, i s ohledem na to, že alternativní výklad je v rozporu s principem racionálního zákonodárce.

[32] Jak ostatně vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. I. ÚS 2693/23, bodu 27, neurčitost zákona a možnost jeho jiného výkladu bez dalšího nezakládá důvod pro upřednostnění výkladu, který je pro adresáta veřejné moci mírnější. Princip *in dubio pro mitius* (resp. *in dubio pro libertate*) je třeba zohlednit toliko v situacích zásadních výkladových pochybností. Výše předestřený výklad zastávaný stěžovatelkou vyprazdňuje § 83 odst. 2 větu druhou ZZVZ, a nelze jej považovat za rovnocennou výkladovou variantu. Ustanovení tedy není výrazně nejasné a nevyvolává zásadní výkladové pochybnosti. Jeho nedodržení tedy nelze považovat za individuální okolnost odůvodňující

snížení finanční opravy pod 5 %, tedy pod nejnižší sazbu stanovenou ve zbytkové kategorii sazebníkem.

[33] Lze tedy shrnout, že posuzovaná finanční korekce odpovídá sazebníku oprav a není vzhledem k okolnostem případu nijak excesivní. NSS ji nezákonnou neshledal.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Na základě výše uvedeného dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2025

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u